

Arrest

nr. 75 934 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 24 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 19 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit en verklaarde tot de Oromo etnie te behoren. U bent geboren en groeide op in de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba. In 1997 (1992 Ethiopische Kalender EK) behaalde u uw diploma marketing, maar u vond geen werk bij de overheid wegens uw Oromo etnie en omdat het Ethiopische EPRDF-regime uw vader verdacht van aanhanger te zijn van het Oromo Liberation Front

(OLF), een verboden oppositiebeweging. U ging dus noodgedwongen werken in de autogarage van uw vader in Addis Abeba. Uw vader was effectief een OLF-militant, maar hield dit ook voor jullie gezin geheim om jullie niet in gevaar te brengen. U vermoedde dat uw vader geheime OLF-meetings hield in zijn garage op zondagen. Uw vader werd aangehouden en overleed in detentie op 1 december 2005 (22 Hidar 1998 EK). Na de verkiezingen in mei 2005 (Ginbot 1997 EK) demonstreerden opposanten tegen het regime in de straten van Addis Abeba. Er vonden arrestaties plaats. U had uw voorzorgen genomen en woonde tijdens de verkiezingsperiode bij een vriend op een ander adres in de stad. U had niet deelgenomen aan de protestbetogingen. Op het einde van de verkiezingsmaand mei 2005 (Ginbot 1997 EK) werd u tot uw verbazing toch aangehouden op straat door agenten van de overheid. U werd verdacht van opposant te zijn net zoals uw vader omdat u en hij niet openlijk de regeringspartij steunden. U werd opgesloten in het 4e politiebureau in de wijk Mercato van Addis Abeba. U werd gevraagd of u actief was voor de oppositie, waarop u naar waarheid negatief antwoordde. U werd er vastgehouden gedurende 15 dagen en vervolgens zondermeer vrijgelaten. Toen uw vader overleed, werd zijn garage gesloten door de politie. U ging naar het derde politiekantoor in Arada Sub-City om te vragen waarom de garage van uw vader was gesloten. U werd er een nacht vastgehouden en vervolgens opnieuw vrijgelaten. Op 13 oktober 2010 bestuurde u een minibus met koekjes als vracht en welke u samen met een medewerker ging promoten en verkopen op de markt van Gebreguracha. Aan een controlepost werd jullie minibus gecontroleerd door u onbekende militairen. Ze beschuldigden jullie van het transporteren van wapens en sloten jullie op in het derde politiekantoor in Arada en vervolgens in de beruchte Maekelawi gevangenis gedurende meer dan twee maanden. Ze ondervroegen u omdat ze u nog steeds verdachten van net zoals uw vader actief te zijn voor het OLF. Op 3 januari 2011 (25 Takhsas 2003 EK) werd u op borg vrijgelaten. U dook onder in een huis in aanbouw van uw zuster in de Betel wijk van Addis Abeba. U reisde op 22 mei 2011 vanuit de luchthaven van Addis Abeba per vliegtuig naar Frankrijk, samen met een smokkelaar die voor u een vals paspoort bijhield. U kwam vervolgens per wagen in België toe op 23 mei 2011 en vroeg de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Er kan vooreerst ernstig getwijfeld worden aan uw vermeende behoren tot de Oromo etnie via uw beide ouders. U bleek immers de Oromo taal niet te spreken (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U stelde in Addis Abeba te zijn geboren en opgegroeid in de Amhaarse taal. Het is echter niet aannemelijk dat uw Oromo ouders u zelfs niet deels de Oromo taal aanleerden, zeker gelet op uw bewering dat uw vader een militant was van de afscheidingsbeweging OLF. U kon tegen voornoemde overweging niets inbrengen (p. 4). Overigens bleek uw kennis van organisaties die het opnemen voor de belangen van Oromo's uiterst beperkt te zijn. U stelde van Mecca en Tulama (bekende sociaal-culturele Oromo verenigingen) gehoord te hebben, maar u kon geen toelichtingen verschaffen over deze organisaties (CGVS, p. 5). Gevraagd naar politieke partijen die de belangen van Oromo's verdedigen, vernoemde u de gekende partijen OFDM en OPDO, maar bleek u opmerkelijk genoeg niet eens te weten welke Oromo partij deel uitmaakt van de regeringscoalitie EPRDF (p. 5). De leiders van voornoemde Oromo organisaties en partijen kende u evenmin (p. 5). Dat u uw asielaanvraag baseerde op uw vermeende Oromo etnie en betrokkenheid bij het OLF (zie verder), kan dan ook niet ernstig genomen worden.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgrelaas verder ondermijnd door vage en onwaarschijnlijke verklaringen. U stelde meermaals te zijn aangehouden en gedetineerd omdat het Ethiopische regime u ervan verdacht net zoals uw vader actief te zijn voor de verboden afscheidingsbeweging Oromo Liberation Front (OLF). U kon voornoemde verdenking en vervolging echter niet aannemelijk maken. Zoals hoger reeds vermeld, beheerst u de Oromo taal niet en is het dan ook bevreemdend dat de overheid u als Oromo en OLF-aanhanger zou viseren. U was geheel niet betrokken bij het OLF en u vermoedde enkel dat uw vader actief was voor het OLF (CGVS, p. 3). Uit uw relaas blijkt nergens dat er aanwijzingen waren opdat de overheid u hiervan zou verdenken. Uiteindelijk stelde u in dit verband dat u verdacht werd van opposant te zijn net zoals uw vader omdat u en hij in jullie wijk bekend stonden als personen die de regeringspartij EPRDF niet openlijk steunden, wat als motief voor uw gerelateerde vervolging niet kan overtuigen. Uw vader zou zijn aangehouden en overleden in detentie omwille van zijn OLF-activiteiten. U weet echter niet waar uw vader werd vastgehouden en welke OLF-activiteiten hij voerde (CGVS, p. 2). U wist evenmin of uw vader een specifieke functie of verantwoordelijkheid had binnen het OLF (CGVS, p. 3). Uw vader zou zijn politieke activiteiten voor u hebben geheim gehouden en u niet hebben toegestaan hem daarbij te helpen omdat hij u niet in gevaar wilde brengen. Uiteindelijk bleek u enkel te vermoeden dat uw vader geheime OLF

meetings hield in zijn garage op zondag omdat u hem wel eens zag samenkomen met u onbekende personen (CGVS, p. 3). U stelde zelf geen OLF-lid te zijn noch actief te zijn geweest voor deze organisatie; u wilde wel, maar uw vader stond u dit niet toe omwille van de gevaren (p. 3). U stelde voor het OLF te sympathiseren en er lid van te willen worden. U zoekt in België contact met het OLF en communiceerde per email in juli en augustus 2011 met u onbekende personen die zouden behoren tot het OLF (zie kopie van e-mails van juli en augustus 2011 in het administratief dossier). Uw correspondenten zouden eerst nakijken of uw vader bij het OLF geregistreerd staat en u vervolgens aanmoedigen om de Oromo taal te leren. Niettegenstaande uw beweerde interesse in het OLF, legde u incoherente verklaringen af betreffende de leiders van het OLF. U kende de volledige naam van de huidige OLF-leider niet; u vernoemde een voormalige leider en verder nog een woordvoerder in de USA (CGVS, p. 6). U verklaarde in dit verband te hebben gehoord van u verder onbekende OLF-leiders zoals voorzitter I.A., secretaris G.D. en ene L.B. (CGVS, p. 6). Toen het Commissariaat-generaal u toevertrouwde dat uit informatie waarover zij beschikt de leider van het OLF D.I. heet, bevestigde u dit en stelde u zich eerder vergist te hebben (p. 6). De geloofwaardigheid van uw vervolgrelaas wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u geen toelichtingen kon verschaffen betreffende de identiteit van de militairen die u onterecht beschuldigden van wapentransport noch van uw ondervragers in de gevangenis (CGVS, p. 7).

Na een eerste detentie in mei 2005, werd u zondermeer vrijgelaten. Het blijft onduidelijk waarom u vijf jaar later in oktober 2010 opnieuw werd vastgehouden op verdenking van wapentransport voor het OLF. Er dient besloten te worden dat de door u ingeroepen politieke motieven ongeloofwaardig zijn.

Er zijn verder geen elementen in uw relaas of in de informatie over Ethiopië waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde en hoger besproken documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en overwegingen. Het gaat om een geboortecertificaat (nr. 113111, afgeleverd te Addis Abeba op 31 mei 2011 (23.09.2003 EK)) en een certificaat van celibaatschap (nr. 009574, afgeleverd te Addis Abeba op dezelfde dag. Aan de achterkant van de documenten staat een stempel van Addis Abeba City Government, Kirkos Sub-City Contracts & Marriage, Registration & Certification Service alsook een stempel van authenticatie door het ministerie van buitenlandse zaken in Addis Abeba en gedateerd op 14 juni 2011. Voornoemde documenten verwijzen naar uw identiteit en celibaat, hetgeen hier niet meteen wordt betwist. U legde verder nog enkele kopiën neer van e-mails van 19, 20 en 31 juli 2011 alsook van 1, 2 en 3 augustus 2011 met u onbekende personen maar zogenaamde leden van het OLF (zie hoger). Op basis van deze e-mails valt niet op te maken wie uw correspondenten zijn en of zij behoren tot het OLF.

Tot slot legde u geen documenten neer die het mogelijk zouden maken om uw reisweg en beweerd illegaal vertrek uit Ethiopië na te gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een "schending van artikel 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 3 EVRM

en artikel 1 van de Conventie van Genève". Verzoeker verwijst tevens naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel en haalt bepaalde rechtspraak en rechtsleer aan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval en wordt evenmin aangetoond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft geboden om zijn identiteit en nationaliteit te staven en pogingen gedaan heeft om de activiteiten van zijn vader te verduidelijken, is dan ook inherent aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht. Echter ter terechtzitting blijkt dat de neergelegde fotokopie van de identiteitskaart die aan het verzoekschrift werd toegevoegd werd gefabriceerd op basis van het voorgehouden origineel dat ter terechtzitting wordt neergelegd en waarvan zelfs een niet-geoefend oog kan vaststellen dat het

een blauwe kleurenkopie betreft en geen origineel. Verzoeker die ter terechtzitting werd gewezen op dit manifest vervalst stuk, stelt enkel dat een vriend hem dit heeft bezorgd. Nochtans indien verzoeker deze identiteitskaart in Ethiopië gebruikte, had hij eenduidig de authenticiteit moeten kunnen bevestigen, wat niet het geval is. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert schiet verzoeker zwaar tekort in zijn medewerkingsplicht door dergelijke stukken aan te brengen. Dit ondergraaft de gehele geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. Verzoeker is ongerijmd waar het verzoekschrift enerzijds stelt dat het feitenrelaas in de bestreden beslissing overeenstemt met de beleefde feiten en dan anderzijds onmiddellijk nadien stelt dat de samenvatting geen weergave is van hetgeen verzoeker in zijn thuisland heeft moeten ondergaan. Verzoeker toont niet aan in welke zin het overlijden van zijn broer gedurende de oorlog, twintig jaar geleden, thans tot zijn vlucht uit Ethiopië zou geleid hebben. Deze vermelding wordt overigens niet concreet ondersteund door objectieve en verifieerbare gegevens, zoals evenmin de beweerde "*volledige splitsing van het gezin omwille van de interetnische problemen*" en de beweerde "*discriminatie op school en nadien voor een job te vinden*". Overigens wordt dit ontkracht daar verzoeker gedurende twee en een half jaar voor een importexportbedrijf werkte (vragenlijst DVZ 2.10) en zijn zus zelfs voor de *Council of Ministers* van de Ethiopische overheid heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS p. 2). Verzoeker voert ongefundeerde beweringen aan.

3.3. De CGVS heeft uit de vaststelling dat verzoeker het Oromo niet spreekt terecht gemeend dat dit zijn profiel van verdacht Oromo strijder ondergraaft. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij geboren is in Addis Abeba waar de Amhaarse taal wordt gesproken en dat zijn moeder, die moeilijk Amhaars sprak (lees: Oromo), enkel het Amhaars als voertaal gebruikte met zijn vader, herhaalt verzoeker zijn eerder afgelegde verklaringen waarmee hij echter geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing die hieromtrent heeft gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers Oromo ouders hem zelfs niet deels de Oromo taal aanleerden, zeker gelet op zijn bewering dat zijn vader een militant was van de afscheidsbeweging OLF.

Ook verzoekers andere beweringen, namelijk dat zijn moeder geschokt was door het overlijden van haar oudste zoon twintig jaar geleden waardoor zij verzoeker als enige overlevende zoon wilde beschermen, dat zijn moeder de activiteiten van zijn vader 'duldde' maar eiste dat haar kinderen er niet zouden bij betrokken raken, dat toen verzoeker geconfronteerd werd met het lijk van zijn vader het duidelijk was dat hij geen natuurlijke dood gestorven was, dat zijn zus na het overlijden van zijn vader is uitgeweken naar de Verenigde Staten naar aanleiding van een probleem met het regime en dat hij herhaaldelijk geconfronteerd werd met het gevaar om zijn etnische origine kenbaar te maken, vermogen niet de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven en conclusies te weerleggen en zijn bovendien strijdig met verzoekers verklaringen op het CGVS-verhoor. Zo zijn verzoekers halfzus en zus geïmmigreerd naar de VS en niet gevlucht en dit vóór het overlijden van hun vader. Derhalve maakt verzoeker noch zijn Oromo etnie aannemelijk, noch verklaart hij zijn onwetendheid inzake zijn vaders activiteiten, detentie en overlijden, dan wel zijn uiteindelijke afkeer – uit vrees – voor de Oromo bewegingen.

3.4. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift diverse faxkopieën van documenten toe en een briefomslag. De Raad hecht vooreerst geen geloof aan faxkopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bovendien bewijst de ter terechtzitting neergelegde originele oproepingsbrief en het aanhoudingsbevel deze stelling. Aldus kan niet overtuigen dat de Ethiopische politie zich in een officiële dagvaarding tegen een voortvluchtig politiek opposant hypothetisch en subjectief uitlaat met name: *“onwettig vuurwapen die[dat] vermoedelijk aan de Oromo bevrijdingsorganisatie zou afgeleverd worden”* en op papier zelf toegeeft dat binnen de politie een afdeling *“van politieke misdaad”* zou bestaan waar verzoeker zich dient aan te bieden. Verder, nadat verzoeker wordt aangemaand zich te melden zoniet zal de *“federale politie”* belast worden om de nodige actie te nemen voor *“veiligheid en stabiliteit van het land”*, ondertekent dezelfde politie met *“Met vriendelijke groeten”*. Voorts is het briefhoofd in beide stukken een dubbele kleurenkopie en zijn de stempels niet nuttig aangebracht op de handtekening. De vormelijke en inhoudelijke gebreken ondergraven niet enkel de neergelegde stukken maar tevens de algehele waarachtigheid van het asielrelaas.

3.5. Daargelaten dat de brieven van verzoekers moeder en zuster van familiale en subjectieve aard zijn en dus geen objectieve bewijswaarde hebben, spreekt de brief van de moeder verzoekers verklaringen gedeeltelijk tegen waar zij een actieve politieke deelname van haar zoon suggereert (*“my son got in to the struggle because of what he has seen happened to his father”*), terwijl verzoeker dit altijd heeft ontkend (gehoorverslag CGVS p. 6).

3.6. Verzoeker beperkt zich in deze dan ook tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van niet-pertinente toelichtingen en persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker slaagt er niet in zijn Oromo etnie aannemelijk te maken, noch zijn vervolging omwille van het beweerde OLF profiel van zijn vader. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Waar verzoeker meent dat het CGVS geen enkele reden aangeeft waarom in casu de subsidiaire bescherming niet zou kunnen worden toegekend, gaat hij er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen, en dat de motieven die de commissaris-generaal deden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, ook de weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK